

Szentháromság vasárnapja – 2010. május 30.

A nap rosszul indult, s úgy tűnt, a folytatás sem lesz jobb. Bosszúsan, kialvatlanul gubbasztottam az autóbuszban, amely zsúfolt volt, mint mindig. A többi embernek se volt hangulata egy szót sem kinyögni. Csak a motor zúgása és a város zaja szűrődött be. Egyszer csak az első székek valamelyikéről harsány hang zengett föl: „Jó reggelt! Szép napunk van, nem igaz?! Nézzék, milyen gyönyörűen süt a Nap! És milyen szép a tavaszi táj! Csodálatosak a virágok az ablakokban. Most megyünk el egy gyönyörű park mellett, színes madarak ugrándoznak az ágak között. Most meg a templom mellé értünk, hallják, milyen dallamosan zengenek a harangok?” Az emberek egyre többen kapták fel a fejüket, hogy kinézzenek az ablakon. Néhányan gúnyosan vigyorogtak, s kezükkel jelezték, hogy bolondnak tartják az ismeretlenül és kéretlenül idegenvezetőnek felcsapott férfit. A többség azonban őszintén elmosolyodott, s itt-ott még spontán beszélgetések is kialakultak a buszon. Én is egészen felvidultam. Vártam, hogy mikor áll föl és akar leszállni a beszélő férfi, akinek eddig csak a hátát láttam. Kíváncsi voltam az arcára. Valóban, néhány megálló múltán felállt, és megfordult. Sötét napszemüveg volt rajta. Az ülés alól fehér botot húzott ki, s tapogatózva indult az ajtó felé. Vak volt.

Szent Pál apostol és az első keresztyének, akiknek nevében szól a Szentleckében, dicsekszik a kegyelemmel, amelyben élnek, és azzal a reménnyel, hogy az isteni dicsőség részesei lehetnek. De ezenfelül dicsekszik a szenvedésekkel is, amelyeket el kell viselniük, mert „a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből pedig reménység.” Sokszor úgy gondoljuk, a szenvedés szükségszerűen eltorzítja az embert, lelkileg is megnyomorítja, szomorúvá, depresszióssá teszi. Tapasztaljuk, hogy a szenvedésnek nemcsak átélése, de pusztán látványa is sokakat Isten tagadására készítet, vagy legalábbis egyik indoka lehet a hitetlenségnek. Ugyanakkor mégis belefuthatunk olyan súlyos szenvedésekkel terhelt emberekbe, akik vidámabbak, bizakodóbbak az átlagembernél, több szeretettel, nagyobb türelemmel fordulnak embertársaik felé, inkább ők adnak, ők gondoskodnak, semmint ők várnának nagyobb odafigyelést és gondoskodást. Vannak szenvedő, beteg emberek, akiktől nagyon sokat lehet tanulni, akik messze gazdagabb emberségről tesznek tanúságot egészséges és erős társaiknál. Főként pedig arra érdemes felfigyelnünk, hogy a mélyen hívő, vallásgyakorló emberek között milyen sok a komoly testi-lelki szenvedéseket átélt vagy ma is hordozó ember. Igen, nem is olyan biztos, hogy a szenvedés, a fájdalom törvényszerűen embertelenné vagy istentelenné tesz. Hogyan lehetséges ez? Egyrészt úgy, hogy az ember meglátja a szenvedésben is az értelmet, s nem szűkül be, nem fordul be teljesen a maga fájdalmába, hanem észreveszi az élet kisebb-nagyobb örömeit, ajándékait, amelyek neki is osztályrészéül juthatnak. Másrészt pedig úgy, hogy túl tud látni a földi élet határain. Hinni, remélni tud egy olyan életben, ahol örökké tart a boldogság, ahol „nem lesz többé fájdalom, sem gyász, sem jajkiáltás”. Sokszor

éppen a földi élet kínlásai erősítik meg az ember reményét az örök boldogság országa iránt, ahol véglegesen megszabadulhat terheitől.

Ma, a Szentháromság vasárnapján ünnepeljük az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, akik egyetlen isteni lényeket birtokolnak, mégis külön Személyek. Sok mindent lehetne mondani a Szentháromság Személyeinek egységéről és különbözőségéről anélkül, hogy kimeríteni vagy akárcsak megérteni tudnánk ezt a nagy misztériumot. Röviden arról szeretnék beszélni, hogy más- és másféleképp nyilvánulnak meg az isteni Személyek az emberiség felé. Az Atya a Teremtő és a Gondviselő, Aki szeretetből létrehozta a világot, megalkotta az embert, aki eredetileg mindent és mindenkit jónak teremtett, s az embert saját örök, boldog életébe hívta meg. Mivel azonban saját képére és hasonlatosságára szabad személyeknek formált meg minket, ezzel létrejött a lehetősége annak, hogy elutasítsuk az Istennel való közösséget, szeretetlenül elfordulva Tőle a bűn által elveszük magunktól a boldog, örök életet. Itt lép be a képbe a szenvedés, amit Isten nem akart, de amit az elhibázott szabad döntések és a velük járó felelősség miatt megengedni kénytelen. Isten azonban nemcsak „megengedi”, hanem magára is veszi, velünk együtt hordozza a bűnök okozta szenvedést. Aki szeret, az előbb-utóbb megtapasztalja ebben a bűn által sebzett világban, hogy szenvedéseket kell elviselnie azoktól és azokért, akiket szeret. Ha kihátrál ezek elől a szenvedések elől, a szeretetkapcsolat megszűnik. Isten szeretete örök és végtelen a teremtményei iránt, így a szenvedéseinket is megosztja velünk. Ezáltal van lehetőségünk nekünk embereknek arra, hogy újra és újra visszatérjünk Istenhez, elnyerjük bocsánatát és megmaradjunk a szeretetében. Ez a megváltás lényege: Isten szenvedni is kész türelmes szeretete. Ez testesül bele a világba a Fiú, Jézus Krisztus által. A második Személy emberré lesz, tanít és vezet minket, példát ad a bűn által megrontott emberiségnek, hogyan kell Isten gyermekeként élni és szeretni. Születésétől fogva felvállalja a szenvedést, s engedi, hogy a végletekig, a kínos kereszthalálig fájdalmat okozzanak neki az emberek. Feltámadásával ugyanakkor legyőzi a bűnt, az általa okozott minden rosszat, sőt magát a halált, s megteremtí a megbocsátás szüntelen lehetőségét. Jézus megváltó szenvedésével értelmet tud adni a mi szenvedéseinknek is, amennyiben azokat a szeretet eszközévé tudjuk tenni, társulva Jézushoz a megváltás művében. Az Atya szeretete nem csorbult a Fiú iránt akkor sem, amikor átengedte Őt a szenvedésre. Az ember iránti közös, végtelen szeretetük kívánta meg ennek a kánnak a felvállalását. A szeretet és a szenvedés nem zárják ki egymást. Ha mi földi életünkben olyan kánnal is találkozunk, amelyek nem a saját bűneink következményei, abból még nem következik, hogy Isten nincs, vagy nem szeret minket. Sokkal inkább arról van szó, hogy rajtunk keresztül szereti azokat, akik talán nálunk is jobban rászorulnak a megváltásra, az irgalomra. Ezeknek a kánnak az imádságos felvállalásával munkálkodhatunk a saját üdvösségünkön túl mások üdvösségén is.

Ahhoz persze, hogy türelmesen el tudjuk hordozni életünk keresztjeit, fel tudjuk vállalni embertársaink gyengeségeinek hordozását, s közben ne veszítsük

el hitünket és az örök, boldog életbe vetett reményt, szükségünk van Isten kegyelmi segítségére. Ezt a kegyelmi segítséget adja nekünk a Szentlélek, a harmadik isteni Személy, Aki Pünkösdkor kiáradt a világra és mindörökké velünk marad. Ha Ő megtanít minket imádkozni, ha Ő mind teljesebbé teszi az Isten és az emberek iránti szeretetünket, ha Ő mindig megmutatja nekünk a világban jelenlévő igazi örömforrásokat, küld mellénk szerető testvéreket, s ha Ő ráirányítja figyelmünket végső célunkra, a mennyei hazára, akkor mi is tudunk dicsekedni Szent Pállal együtt még a szenvedéseinkkel is, mert ezek szintén eszközei lehetnek a remélt isteni dicsőség elnyerésének.